

ки времена, когато религиозността и митологичният товар са били изключително бреме върху всекидневния живот на хората.

От друга страна, редица практикувани от циганите занаяти като ковачество, сметосъбирачество, гробарство, колачество и др. също са отправяли (и при това без каквато и да е иносказателност) човешкото съзнание от онези исторически времена към съответна аналогия със света на тъмните стихии, на мрака, хаоса и злото.

Следователно циганите обективно и субективно са се „привиждали“ или „самоафиширали“ като посредници между два свята. Трябва да се подчертае, че тази дихотомия и антиномия между тези въпросни светове се е усложнявала още повече, като се има предвид, че всеки етнос формулира в своята митологична, архаична и др. наративност съответни парадигми и критерии за обрисовката на всеки един от двата „свята“. При това, когато става среща, контакт и евентуално конфликт между репрезентираните от един етнос „светове“ с тези, които се депозират от друг етнос, има още противоречива картина и интерпретация, защото „космосът“ и „хаосът“ на единия етнос могат да са не само различни, но и полярно (семиотично и семантично) профилирани. Оттук вече не само обективното, но и субективното (митологично и др.) „фиксиране“ и възприемане по легитимиран начин на „другия“ наслажда допълнителни и обременяващи специфики при портретирането.

Именно тази непонятна (в контекста на анализа на боклука) за упорядъчените от функциониращата институционализирана държавническа система етнически общности логика на светогледно и житейско практическо екзистирание на ромите, в която за „другите“ очевидно се е побирано в одиозни характеристики: мърсотия, смрад, безделие, неуспешност, безотговорност и хаотично отношение към официално валидизираните ценности и норми, деструктивизъм спрямо наложения порядък в съответните пространства, нестабилност на отношенията към тривиализирания от „другите“ дискурс и т. н., е провокирала последните в своите оценки, предразсъдъци и поведенски реакции да обвързват циганите с определен портрет, който всъщност субстанциално символизира хаоса, смрадта, мърсотията, безразборността, неестествената обърканост, сякаш нецелесъобразната съществуемост на външно като че ли взаимоотношащи